

**Chương 339: Hội Đồng Ma Cà Rồng (4) -
Lucynil Muốn “Bus” Reinhardt
(Số từ: 2438)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:09 PM 07/04/2023

Một cuộc sống quá dài chắc chắn sẽ mang đến sự nhàm chán, và vì vậy, các Chúa tể ma cà rồng mệt mỏi đã quay lưng lại với thế giới.

Lucynil đã khuyên rằng phải có ít nhất một lý do để mỗi người trong số năm Chúa tể ma cà rồng cầm quyền bám lấy cuộc sống tẻ nhạt như vậy.

Vì vậy, cuộc sống của họ vẫn còn quý giá đối với họ.

"Tất nhiên, ngay cả khi người cố gắng giết tất cả bọn ta, đó sẽ chỉ là một phiền toái nhỏ, nhưng nếu thực sự có thể, Luvien và Gallarsh có thể hợp tác. Theo quan điểm của bọn ta, cuộc đời của người chỉ là một thời gian ngắn, và bằng cách giúp người trong suốt quá trình lúc đó, bọn ta sẽ tránh được những vấn đề rắc rối và xóa nợ ở Darklands."

Ma giới và Hội đồng có mối quan hệ căng thẳng, nhưng Hội đồng có thể giúp tái thiết Darklands để đổi lấy việc thanh toán các khoản nợ của họ.

Hơn nữa, Ma Vương thậm chí còn có Tiamata, bản thân nó đã là một vấn đề. Trên hết, ba trong số các Chúa tể ma cà rồng đã hứa sẽ hợp tác với tôi.

Luvien và Gallarsh đã trở thành thiểu số. Lucynil nheo mắt khi nhìn tôi.

"Cho nên, nếu ta cũng đồng ý hợp tác với người, tự nhiên sẽ có lợi cho người, người đừng nói nhảm như trước nữa. Hiểu chưa?"

"Tôi không phải loại người làm điều đó mà không có lý do, vì vậy đừng lo lắng."

"Không, người. Khuôn mặt của người đã nói lên tất cả."

...Làm sao cô ấy biết?

Có phải dấu vết của lời nói và hành động của tôi vẫn còn trên khuôn mặt của Valier? Và một ma cà rồng từ Homunculus có nên nói về tương mạo không?

Dù sao thì, có vẻ như ban đầu Eleris đã nghĩ Lucynil sẽ đứng về phía tôi, và Antirianus cũng đã đồng ý đứng về phía tôi.

Ồn cả...

Tôi không chắc về các Chúa tể ma cà rồng khác...

"Làm thế nào mà Eleris lại có một người như người làm chủ nhân của cô ấy... Haizz."

‘Tại sao cô ấy lại tốt bụng như vậy?’

Cô ấy cầu nài, nhưng cuối cùng, cô ấy giải thích mọi thứ và thậm chí còn đưa ra lời khuyên. Sự vô hại của cô ấy vượt ra ngoài ý thích đơn thuần.

Cho dù tôi có bối rối trước lòng tốt quá mức của cô ấy hay không, Lucynil dường như không quan tâm khi cô ấy khoanh tay nằm trên ghế sofa.

Cô ấy đã nói rằng các Chúa tể ma cà rồng khác có lý do để sống.

Điều đó có nghĩa là bản thân Lucynil đã thú nhận rằng mình có ít nhất một lý do để sống.

"Tôi không biết liệu tôi có thể hỏi về điều này không."

"Nếu người đang do dự, thật lịch sự nếu không hỏi, Archdemon."

"Lý do sống của cô là gì, Lucynil?"

"VẬY người còn hỏi sao? Người thật không biết xấu hổ."

Lucynil lườm tôi với một cái cau mày.

"VẬY, nếu ta nói với người thì sao? Người sẽ làm gì đó cho ta chứ?"

"Ít nhất tôi có thể chia sẻ gánh nặng với cô không phải sao?"

"Người ăn nói thật hùng hồn. Người thực sự như vậy."

Lucynil nhìn chăm chăm vào trần cao của lâu đài, hai tay vẫn khoanh lại. Như thể đó không phải là một bí mật, cô khẽ lẩm bẩm.

"Ta muốn có một linh hồn."

Trước những lời mơ hồ đó, tôi cảm thấy như thể hơi thở của mình bị bóp nghẹt.

Trong câu nói đó, tôi có thể cảm nhận được cuộc sống lâu dài của một Homunculus và nỗi buồn khôn nguôi khi phải sống như một ma cà rồng.

Cô khao khát một linh hồn.

Điều đó có nghĩa là gì?

Cô không muốn làm người, cũng không muốn trở thành thứ gì khác; cô ấy chỉ đơn giản là muốn có một linh hồn.

Không rõ liệu chỉ những chủng tộc thông minh mới sở hữu linh hồn hay liệu một số dạng sống có chúng còn những chủng tộc khác thì không.

Có một điều chắc chắn.

Homunculi, những sinh vật được tạo ra một cách nhân tạo, không có linh hồn.

Lucynil khao khát những gì cô thiếu. Cô ấy quay đầu về phía tôi và cười.

"Thật thảm hại phải không? Một sinh vật như ta đang mơ về một thứ tầm thường như vậy sao?"

"Không thật sự lắm?"

Tôi hình dung đó là một vấn đề tuyệt vọng theo cách riêng của nó. Tất nhiên, tôi không thể hoàn toàn đồng cảm với nó.

Cô muốn có một linh hồn.

Lucynil không bao giờ giải thích lý do tại sao cô ấy muốn nó.

"Đó chỉ là một trong những thứ như vậy thôi. Không có nó thì không phải ta sẽ chết."

Thái độ của cô ấy khi cô ấy nói là thờ ơ. Cô chỉ muốn thế thôi, không hơn không kém. Cô ấy nói như thể đó không phải là một khao khát hay mong muốn lớn lao.

Tuy nhiên.

Lucynil đã sống một khoảng thời gian dài vô tận với mong muốn duy nhất đó.

Trong khi Valier trò chuyện với Lucynil trong cung điện vì sao, Eleris đang nói chuyện với Antirianus.

"Antirianos."

"Nghe, Eleris."

"Ông đang định làm gì?"

Nghe những lời đó, ma cà rồng già chỉ có thể cười ngượng ngịu.

"Ma Vương Bệ hạ yêu cầu giúp đỡ, vì vậy tôi đã đề nghị hỗ trợ. Có thể có động cơ ẩn giấu nào sao? Ha ha."

“Ông không chút do dự từ chối hợp tác trong Chiến Tranh Nhân Ma. Tại sao bây giờ ông lại đột nhiên đề nghị giúp đỡ? Tôi không thể nghi ngờ sao?”

Phản ứng của Luvien và Gallarsh là tự nhiên.

Đó là lý do tại sao Antirianus, người đã đồng ý giúp đỡ mà không có bất kỳ sự e ngại nào, có vẻ kỳ lạ.

"Tốt..."

Vị ma cà rồng già tiếp tục nở nụ cười dịu dàng và tốt bụng.

"Cuộc chiến ở Ma giới không thú vị, nhưng điều này có vẻ thú vị hơn."

“Thú vị?”

"Ừ, rất thú vị."

Trong suốt cuộc trò chuyện, Antirianus, người luôn mỉm cười, cẩn thận mở mắt ra.

Đôi mắt đỏ của ma cà rồng nhìn chăm chăm vào Eleris.

“Để chịu đựng một thời gian dài khủng khiếp như vậy, chúng ta không phải nên cần thỉnh thoảng có vài trò giải trí như thế này sao?”

“Trò giải trí?”

Bất kể Antirianus có đồng ý hợp tác hay không, ông ta đang tiếp cận điều này như một cách để giết thời gian. Và đó là mối quan tâm của Eleris.

"Hãy cẩn thận lời nói... Antirianus."

"À, tôi xin lỗi, Eleris. Tôi không có ý coi thường hay coi thường lý do của cô... Nhưng tại sao lại tức giận như vậy? Cho dù tôi đã giúp đỡ hết lòng hay coi đó là trò giải trí, tôi vẫn đang hợp tác."

*Cóc cóc

Vị ma cà rồng già gõ đầu cây gậy lên sàn lâu đài và mỉm cười.

"Dù sao thì tôi cũng đang đề nghị giúp đỡ."

Để lại những lời đó, ma cà rồng già đi ngang qua Eleris. Eleris đứng yên, nhìn theo bóng dáng đang rút lui của ông ta.

Với sự giúp đỡ của Hội đồng, Valier sẽ có được một lực lượng tương đương với một đội quân hùng mạnh.

Nhưng liệu có thực sự đúng khi chấp nhận sự giúp đỡ của con ma cà rồng độc ác đó?

Eleris không thể chắc chắn.

Vẫn còn thời gian cho đến khi Hội đồng đưa ra kết luận, vì vậy tôi phải ở lại pháo đài Epiaux ít nhất vài ngày.

"Này, Archdemon."

"...Chuyện gì?"

Ngay khi tôi nghĩ rằng cô ấy đã mất hứng thú, cô ấy đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, đi dọc hành lang và bắt đầu đi theo tôi xung quanh.

"Thành thật mà nói, người không biết ơn vì ta đã giúp người sao?"

"...Tôi rất biết ơn, nhưng ý của cô là gì?"

Lucynil nhìn tôi chăm chú.

"Ta chỉ tò mò về mùi vị của máu Archdemon. Ta có thể thử một chút không?"

"Cái gì, cô nói cái gì!"

Tôi sắp phát điên lên vì câu hỏi đột ngột đó.

Đây có phải là điều mà người ta có thể nói một cách tùy tiện, chẳng hạn như xin một cốc nước không?

"Không, đừng lo, ta sẽ không biến người thành ma cà rồng đâu. Ta chỉ muốn ném thử thôi. Chỉ một chút thôi. Ah, ta thực sự tò mò. Thật đấy. Người có thể cho ta làm điều đó không?"

"Không thể nào! Cái trò vớ vẩn gì thế này?!"

"Chỉ một chút! Chỉ một chút thôi! Ha? Ta chỉ tò mò thôi. Ai nói ta sẽ ăn thịt người đâu?"

Đáng sợ.

Nhưng chờ đã, nếu cô ấy thực sự cố biến tôi thành ma cà rồng, liệu điều đó có thực sự xảy ra không?

Điều đó quá đáng sợ.

Chỉ sau đó tôi mới thực sự nhận ra rằng mình đang đối mặt với những ma cà rồng cấp cao nhất trong số các loại của chúng.

Tôi sẽ ổn ở đây chứ?

Cô ấy trông tốt bụng, nhưng cô ấy có thực sự tốt bụng không? Liệu cô có đột ngột cắn vào cổ tôi và tuyên bố: "Từ giờ trở đi, ngươi là nô lệ của ta"?

Nhưng... cô ấy vẫn có vẻ như một đứa trẻ.

Nếu cô ấy cắn tôi, hình ảnh cô ấy chỉ hút một chút máu có vẻ hợp lý.

Đột nhiên, tôi tưởng tượng mình bị Gallarsh cắn.

Đó không phải là hút nữa, mà là bị nuốt chửng sao?

TÔI.

Có phải đến đây là một sai lầm?

"Ahh! Ngươi thực sự sẽ trở thành một Ma vương với hành động nhỏ mọn như vậy sao?"

"Đừng nói nhảm!"

Tôi chạy xuống hành lang của pháo đài, và Lucynil phiên phức đi theo tôi, [dịch chuyển tức thời] một cách tự do trong khoảng cách ngắn.

"Này! Cho ta máu! Cho ta máu đi!"

Cô ấy bám vào eo tôi, thậm chí còn phát ra những tiếng động lạ.

Đến cuối cùng.

Tôi đi tìm Eleris với Lucynil ôm trên eo.

"Lucynil..."

Eleris nhìn xuống cô ma cà rồng trẻ với vẻ mặt lạnh lùng khi biết rằng cô ấy muốn máu của tôi.

"Tôi có thể làm gì đây? Tôi thực sự rất tò mò!"

Lucynil đã làm ầm ĩ lên, lập luận rằng không đời nào cô ấy được ném máu Archdemon.

"Thưa Điện hạ... Nếu để máu của ngài trong một cái hộp, và để cô ấy uống từ đó, cô ấy có thể ném thử... Nhưng uống trực tiếp từ cơ thể của ngài có thể không phải là ý tưởng tốt nhất."

Ah.

Có một cách như vậy. Khi nghe điều này, Lucynil nhìn tôi với sự phấn khích.

"Ồ, được đấy! Này! Đưa máu đây."

"Không, tại sao tôi lại cho cô máu của tôi?"

Người cai trị nhu cầu này khá phiền toái, không giống như bất cứ điều gì tôi đã trải qua trước đây.

Sau một hồi cãi vã, cuối cùng tôi là người chịu thua.

Nếu tôi không làm vậy, cô ấy có thể cắm nanh vào cổ tôi khi tôi đang ngủ.

Thành thật mà nói, tôi đã sợ hãi và bỏ cuộc.

"Tôi không biết tại sao tôi phải làm điều này, nhưng nếu cô nói mình sẽ giúp tôi, tôi sẽ cho cô máu."

"Ừm-hừm."

Cuối cùng, tôi tự rạch tay mình và để máu chảy vào chiếc bát mà Lucynil đã mang đến. Eleris có vẻ lo lắng, đề phòng có chuyện gì đó xảy ra.

Điều kỳ lạ là, bây giờ tôi cảm thấy thờ ơ với nỗi đau như thế này.

"Ừm, Điện hạ. Vết thương... Ừ! Nó, sâu quá!"

Tôi vẫn ổn, nhưng Eleris mới là người không thể ngồi yên.

Tôi làm rơi vài giọt máu của mình, và Lucynil liếm đĩa và nhìn tôi.

Về mặt cô có chút chua xót.

"Vị đắng."

Đó là nhận xét duy nhất của cô ấy.

Tôi không biết tại sao tôi lại tức giận khi cô nhận xét rằng máu của tôi có vị rất tệ.

Tôi bực mình vô cớ.

Eleris băng bó vết thương trên tay tôi. Tôi không thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] của Tiamata trong thời gian bình thường.

Lucynil cầu nhàu rằng vị của máu Archdemon rất đắng và biến mất ở đâu đó, như thể nhiệm vụ của cô đã hoàn thành.

Vì phải ở lại đây vài ngày nên chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài ăn.

Và tôi không phải là người duy nhất cần ăn ở đây.

Radia Schmit cũng ở đây.

Eleris mang thức ăn bảo quản cho Radia Schmit và tôi ăn. Ngay khi nhìn thấy tôi, Radia sửng người, nhưng khi biết chúng tôi đến ăn, cô ấy lặng lẽ vừa ăn vừa liếc nhìn xung quanh.

"Rất nhiều chuyện đã xảy ra kể từ đó, hừm?"

Cho dù Radia đã chọn một nơi để ở, căn phòng của cô ấy khá rộng rãi.

Âm thanh lách tách của lò sưởi và hơi ẩm luôn chuyển trong phòng, cùng với giường, ghế sofa và bàn làm việc, là một trong những vật dụng ban đầu không có ở đó.

Eleris dường như đang cố gắng cung cấp càng nhiều vật dụng cần thiết càng tốt cho một người phải sống ẩn dật ở một nơi xa xôi như vậy.

Môi trường khắc nghiệt, nhưng quy mô và mức sống của căn phòng đủ để khiến người ta tin rằng đó là nơi dành cho hoàng gia.

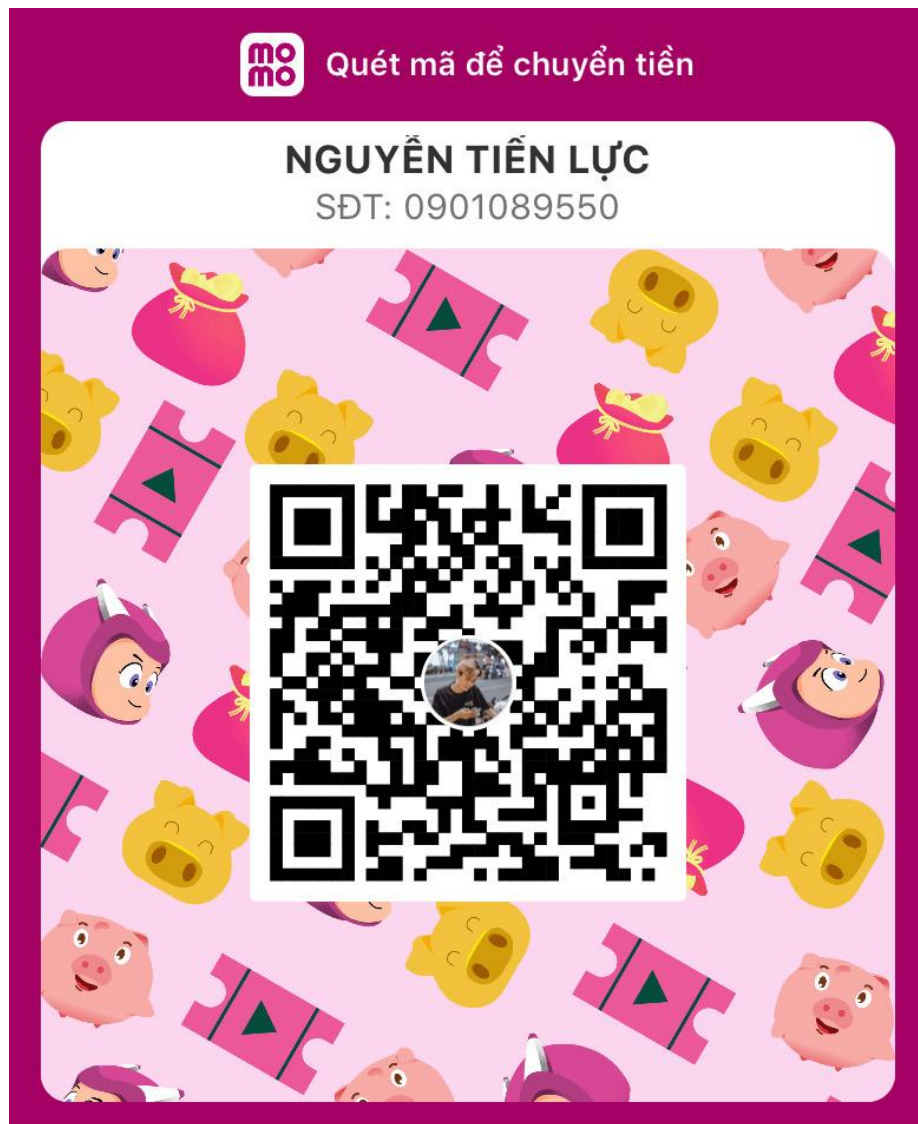
Trên thực tế, đây là một cung điện.

"Sau khi hội đồng kết thúc, cô sẽ có thể tự do đi lại. Hãy chịu đựng sự bất tiện này trong một thời gian."

"...Vâng."

Radia liếc nhìn Eleris và lặng lẽ nhấm nháp một miếng bánh mì.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading